

Když Felicita viděla, že jsou obě dvě rozhořčené, pochopila, že zašla až příliš daleko a už zase byla něžnost sama.

“Ale kočička, já přece ty hrozné věci neříkám. Jen opakuji ty hlouposti, které kolují, abys pochopila, že Paskal dělá chybu, když nehledí na veřejné mínění ... Myslí si, že vynalezl nějaký nový lék, nic víc! A já dokonce ráda připustím, že se mu podaří vyléčit celý svět, jak sám věří. Proč si ale libovat v tom tajemném chování, proč o tom nemluvit nahlas a proč, místo snahy zaujmout ty správné lidi ve městě, zkoušet jen na té lůze ze staré čtvrti a okolí své úžasné léky, které by mu zajistily slávu? Víš, kočička, tvůj strýc nikdy nemohl dělat nic jako ostatní.”

Nasadila zarmoucený tón a ztišila hlas, aby tak dala najevo skrytou bolest, která sužovala její srdce.

“Díky bohu, že o vážené muže v naší rodině není nouze; moji ostatní synové mě udělali velmi šťastnou! Není to tak? Tvůj strýc Evžen se dostal tak vysoko; dvanáct let ministrem, skoro císař! I tvůj otec nashromáždil miliony a byl součástí velkých plánů, které změnil Paříž! A to nemluvím o tvém bratrovi Maximovi, tak bohatém, tak vznešeném, ani o tvých bratrancích, Oktávovi Mouretovi, jednom z dobyvatelů nového obchodu, a o našem drahém opatovi Mouretovi, skoro svatém!... A proč Paskal, který mohl kráčet v jejich šlépějích, žije tak umíněně v té své díře, jako starý, napůl sešlý podivín?”

A jediným jemným gestem umlčela dívku, která už se zase rozohňovala.

“Ne, nech mě domluvit!... Moc dobře vím, že Paskal není žádný hlupák, že odvádí skvělou práci, že tím, co poslal do lékařské komory si zajistil reputaci mezi vědci... Vedle toho, co jsem si pro něj vysnila, to ale nic není! Přesně tak! Za klienty městskou smetánku, obrovské bohatství, vyznamenání a konečně všechna ta pocta, to úctyhodné postavení rodiny... Tak! Vidíš, kočička, proto si stěžuji: není a nikdy nechtěl být z naší rodiny. Na mou duši! Říkala jsem mu to, když byl ještě dítě: ‘Čí ty jsi? Ty nemůžeš být náš!’ Já jsem rodině obětovala vše, rozkrájet jsem se nechala, jen aby naše rodina byla navždy důležitá a slavná.

Narovnala své malé tělo, a v prazvláštním zápalu rozkoše a pýchy, které naplňovaly její život, najednou vypadala obrovská. Znova začala přecházet po pokoji, když tu ji zachvátilo vzrušení, protože na zemi uviděla ležet to číslo Času, které tam doktor odhodil poté, co z něj vystříhl článek, který pak přidal do složky o Saccardovi; pohled na okno vystřížené v půlce stránky jí jistě řekl hodně, protože najednou už nepochodovala, rychle se posadila, jakoby jí konečně došlo, co se právě dozvěděla.

Hodnocení: poznámky velmi dobré, některá řešení také, větší posuny smyslu PD1,2, jinak stylistické připomínky (syntax)